

at man skulde føle sig krænkede over, at man maatte underkaste sig en af Staten befalet Kontrol, men at denne Kontrol og dette Lilsyn ikke, saavidt jeg skjønne og endnu kan skjønne, iler til rette Tid og paa rette Sted. Jeg ønsker en Kontrol, det har jeg udtalt, og det vedkender jeg mig, men jeg anseer over, at Kontrolten ikke kommer paa rette Tid og Sted, og jeg kan føre Beviset derfor. Det erede Medlem var jo ogsaa enigt med mig om, at det ikke vilde være hensigtsmæssigt at standse forbiisende Skibe. Et andet Punkt, jeg særlig drog frem, var, om det ikke var hensigtsvarende at lade Undersøgelsen af de danske Skibe i fremmede Havne falde bort. Jeg udtalte paa samme Tid igaar, uden at komme nærmere ind paa Spørgsmaalet om Skibsinspektørerne, at jeg heller ikke kunde slutte mig til Lovens Bestemmelser om disse. Det kan jeg heller ikke, men slet ikke af de Grunde, som andre erede Medlemmer have nævnt, men derimod fordi jeg foretrak, at Undersøgelsen af Skibene istedetfor at ske ved een Mand skulde ske ved flere Mænd. Det store Kvantum af Rundskaber, som i Virkeligheden udfordres i forskjellige Retninger, vil det være ganske overordentlig vanskeligt at finde forenet i een Person. Jeg foretrak, at det Lilsyn, som nu er loubefalet ved Dampskibe med Hensyn til Skjelder o. s. v., udvidedes til Skrogene, og at det yderligere udvidedes til Seilskibe og udførtes af en med tilstrækkelig Dygtighed udruftet Kommission, som bestod af flere Medlemmer. Jeg fremdrog særlig dette, fordi jeg hævder atter og atter, at jeg ønsker Lilsynet og anser det nødvendigt; men jeg ønsker, at Lilsynet skal skide gradvis frem, som Havene løbe mere og mere hen, saa at vi ikke gaa til en pludselig Forandring i den Retning. Derfor det erede Medlems Udtalelser imod periodiske Undersøgelser skal jeg gjøre gjældende, at saadanne periodiske Eftersyn forekomme mig overordentlig godt at kunne finde Sted. Jeg kan slet ikke se, at der kan gjøres nogen Indvending imod, at, naar eksempelvis et Seilskib mindst een gang om Aaret, naar det var i Danmark, blev undersøgt og fik en Attest, og en saadan var nødvendig for, at det kunde blive udlareret, man da derigennem vilde have en tilstrækkelig Kontrol for Skibet paa dets Reiser. Det erede Medlem tilspøiede: Ja, man kan have det for Skibet, men saa faar man det ikke for Ladningen. Nu vil jeg dog spørge de erede Medlemmer: Kan det vel være det fremsatte Lovforslags Mening, at Skibsinspektøren skal staa ved hvert enkelt Skib og tilse Ladningen fra Bunden af Skibet, fra Kjølen helt op paa Dækket? Kan man jo overhovedet kun faae et Overblik og se, om Skibet er for haardt lastet eller har for megen Dækslast, men han kan ikke daglig se efter, om Lasten er anbragt paa rette Sted i Skibet. Naar jeg talte om periodiske Eftersyn, nævnte jeg derfor ogsaa som

et Forslag fra mig, at der skulde være en Lov, som bestemte, at der i Danmark bør være autoriserede Lastestuvvere. Naar noget Saabant kom istand, tror jeg, at jeg kunde være i fuldstændig Samklang med det erede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille). Der var ogsaa andre Udtalelser, der faldt fra det erede Medlem, som jeg ikke kan være enig i. Mine Udtalelser i forrige Møde gif navnlig ud paa, at man slog om sig med meget store Tal paa Søfolk, der vare omkomne tilhøjs. Jeg indrømmede Rigtigheden af disse Tal, men søgte i alt Fald at føre Bevis for, at det var ikke disse Tal alene, man skulde se hen til, men at man ogsaa maatte se hen til, hvor stor en Del der virkelig var omkommen paa Grund af Skibenes Udygtighed. Jeg førte mine Beviser; det erede Medlem har nævnt Tallene, men undladt at føre Beviser. Jeg førte Beviser, der gif ud paa, at der var flet saa og saa mange Strandinger i Danmark alene af danske Skibe, og jeg henstillede derfor, om her ikke var et Punkt, som Staten kunde tage sig af samtidig med det, her er Tale om, og da dette efter min Formening ikke har den høieste Betydning med Hensyn til Spulykker, henstillede jeg, om man ikke kunde tage noget mildere herpaa og blive staaende ved en periodisk Undersøgelse. Det erede Medlem talte om Kornladninger i England og nævnte, at med Tiden, om ikke alt for mange Aar eller Maanedes, vilde der rimeligvis komme Bestemmelser i England om, at alt Korn, som udgik derfra, skulde stives i Sætte. Da det erede Medlem omtalte dette, nævnte han imidlertid slet ikke, hvad der var Hovedsagen, nemlig dette, at det kunde England gjøre, fordi det er et stort Land. Det kom ganske sikkert med i Slutningen af hans Foredrag; men var det blevet anført fra, da havde Sagen stillet sig anderledes. Thi i og for sig kunde jeg for mit Vedkommende meget vel være med dertil; men jeg kan ikke være med dertil, naar det for Danmarks Vedkommende kun skal gjælde danske Skibe og ikke alle andre Nationers Skibe. Jeg har udtalt, og jeg fastholder, at kan Regelen blive international, saa kan jeg godt slutte mig dertil; men uden dette kan jeg paa ingen Maade tiltræde det. Jeg skal slutte med at gjentage, at for at benytte disse store Tal, der angive, hvor mange Folk der omkomme paa Søen, vil det være heldigst, at man fører Bevis for, hvor mange af de paa Søen Omkomne der ere omkomne paa Grund af Skibenes Udygtighed. Det kan man i Virkeligheden ikke bevise — det indrømmer jeg —, men man kan bevise, hvor mange der ere omkomne gennem Strandinger og andre Aarsager, som man kender, og det har jeg søgt at bevise. Derved kom jeg til det Resultat, at der ikke var nogen begrundet Rimelighed for, at Lovens Gjennemførelse i denne Form er saa nødvendig, som det er blevet paastaet fra enkelte